

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΗΤΙΛΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2019 ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

*«Ἡ εἰς Ἱερουσαλήμ εἰσοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».
Ἰανουαρίου μάρτυρος, Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσσης, Ἀναστάσι-
ου Α' Ἀντιοχείας, Μαξίμου Κωνσταντινουπόλεως.*

Ἔτος 12^ο Τεύχος 524

Περί ακρασίας

*(Πασχαλινό μήνυμα των εφημερίων του Ι. Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου Πεύκης προς τους αγαπητούς μας ενορίτες
και τους εκλεκτούς φίλους της ενορίας μας)*

Αγαπητοί μας,

Η μακρόχρονη και συχνή επαφή με τους πιστούς της ορθόδοξης Εκκλησίας μας, μάς έχει δώσει τη δυνατότητα να διαπιστώσουμε ότι δεν είναι λίγοι εκείνοι που αγνοούν τη σημασία και την έννοια της λέξης ακρασία, ενώ αρκετοί από αυτούς ούτε καν γνωρίζουν αυτή τη λέξη. Ωστόσο, η Εκκλησία χρησιμοποιεί τον όρο «ακρασία», ο οποίος έχει στενή σχέση με την πνευματική ζωή των πιστών και άμεση σχέση με τη νηστεία. Καθώς λοιπόν διανύσαμε τη μεγάλη Τεσσαρακοστή, θεωρούμε πάντοτε επίκαιρο τον εκκλησιαστικό και πατερικό λόγο περί ακρασίας. Γι' αυτό και τον επιλέξαμε ως πασχάλιο μήνυμα για περισσότερη ψυχωφέλεια, εν όψει μάλιστα της αναστάσιμης πανηγύρεως του Αγίου Πάσχα.

Ας δούμε, λοιπόν, πώς ερμηνεύεται και τί σημαίνει «ακρασία». Τα λεξικά της Ελληνικής γλώσσας σημειώνουν ότι η λέξη αυτή είναι σύνθετη από το στερητικό «α» και το ρήμα «κρατώ»: αυτό το ρήμα σημαίνει έχω δύναμη και σθένος να αντιμετωπίσω οποιονδήποτε εχθρό, από όπου και αν προέρχεται, ακόμα και από τον εσωτερικό μου κόσμο. Ένας τέτοιος εχθρός είναι η ακρασία. Σχετικές είναι οι παράγωγες λέξεις κράτος, εγκράτεια, αυτοσυγκράτηση, αυτοκράτορας κ.λπ. Ο όρος, λοιπόν, ακρασία από το ρήμα α-κρατώ σημαίνει το ακριβώς αντίθετο -δηλαδή δεν έχω δύναμη, με εγκατέλειψε η ισχύς μου, όπως χαρακτηριστικά το εκφράζει αυτό σε ένα τροπάριο –και σε περισσότερα το υπονοεί- ο συγγραφέας και υμνογράφος του Μεγάλου Κανόνα, ο Άγιος Ανδρέας, επίσκοπος Κρήτης ο Ιεροσολημίτης, τονίζοντας: «Αξίους μετανοίας καρπούς μη απαιτήσεις με· η γαρ ισχύς μου, εν εμοί κατέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, αεί συντετριμμένην, πτωχείαν δε πνευματικήν, ίνα ταύτα σοι προσοίσω ως δεκτήν θυσίαν, μόνε Σωτήρ».

Όπως διαβάζουμε, ο Άγιος παρακαλεί τον Κύριο να του δωρήσει πλούσια την αρετή της ταπείνωσης στην καρδιά του και λιγότερη κοσμική γνώση, αφού και τα δύο αυτά μάς τα συνιστά ο Κύριός μας στην επί του όρους ομιλία Του, υπογραμμίζοντας: «Μακάριοι οι ταπεινοί τη καρδία ότι αυτοί τον Θεόν όψονται, μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι...», για να εξάρει την ιδιαίτερη αξία της ταπείνωσης και της ψυχωφέλειας που παρέχει η φώτιση του Αγίου Πνεύματος έναντι όποιας κοσμικής μόρφωσης και θύραθεν παιδείας. Αυτά τα δυο προσεύχεται ο Άγιος στον Χριστό να του τα προσφέρει, ως αξιόλογη και αποδεκτή προς τον Ίδιο θυσία, αφού η Ισχύς του τον εγκατέλειψε λόγω ψυχοπαθογένειας της ακρασίας· α-κρασίας με «νομική» υπόσταση -φυσική στο εσωτερικό του- με συνέπεια να μη μπορεί να παράσχει καρπούς «άξιους μετανοίας». Με άλλα λόγια, μάς δηλώνει ότι στις πτώσεις του αδυνατεί να μετανοήσει και, συνεχώς τις επαναλαμβάνει, παραμένοντας στην ίδια τραγική κατάσταση της κόλασής του. Το πώς φτάνει ο άνθρωπος σ' αυτό το κατάντημα, το εξηγεί ο χαρισματικός πανεπιστήμονας της εποχής του, ο Άγιος της Εκκλησίας μας και σεπτός Πατέρας, επίσκοπος Καισαρείας, ο Μέγας Βασίλειος, ο οποίος επισημαίνει: «έθος (δηλαδή συνήθεια) μακρού χρόνου, δύναμιν φύσεως λαμβάνει», θέλοντας να μας πει ότι, σε ηλικία νηπιακής άγνοιας, ο άνθρωπος παρακινείται από ανάγκη του εαυτού του, που την προβάλλει το σώμα χωρίς λογική, να κάνει κάτι, το οποίο προσωρινά είναι ίσως ευχάριστο, κατά βάθος

όμως είναι ανώφελο και αποβαίνει επιζήμιο, όπως είναι π.χ. η θρεπτική ανάγκη, όταν υπερβαίνει το διατροφικό μέτρο, πράγμα που έχει ως συνέπεια την αρρώστια της παχυσαρκίας. Αυτή η υπέρβαση επαναλαμβανόμενη, οδηγεί στην πολυφαγία, παγιώνεται στη ζωή και γίνεται νόμος με φυσική δύναμη, αιχμαλωτίζοντας και υποδουλώνοντας το πνεύμα στην ύλη, την ψυχή στο σώμα.

Τέτοιες συνήθειες, που αποτελούν σοβαρά πάθη, είναι πάμπολες, όπως η οινοποσία, η χαρτοπαιξία, η φιληδονία, ο φθόνος, ο εγωισμός που συνδέεται με τη μεγαλύτερη αμαρτία, όπως είναι η υπερηφάνεια. Πιο ανάγλυφα, ο νόμος της ύπαρξης του κακού μέσα μας καταδεικνύεται στους θεόπνευστους λόγους του Αποστόλου των εθνών και γίγαντα της πίστεως, θείου Παύλου, ο οποίος γράφει: «Βλέπω δε έτερον νόμον εν τοις μέλεσί μου αντιστρατευόμενον τω νόμω της αμαρτίας, τω όντι εν τοις μέλεσί μου. Ταλαίπορος εγώ άνθρωπος! Τις με ρύσεται εκ του σώματος του θανάτου τουτου;» (Ρωμ. 7, 23). Και το ερώτημα αγαπητοί μας, είναι: Αν ο Μέγας Παύλος, ο διαπρύσιος αυτός κήρυκας του Ευαγγελικού λόγου, ονομάζει τον εαυτό του «ταλαίπωρον» και «αιχμάλωτο» του σώματός του, λόγω αυτού του νόμου της ακρασίας, ποιοι από μάς, τους αδύναμους, που έχουμε το ίδιο σώμα με τις ίδιες φυσικές ανάγκες, που η επανάληψη τις έκαμε νόμο μέσα μας -και μάλιστα φυσικό- ποιοι από μας δεν αιχμαλωτίζονται στην ακρασία και δεν είναι ταλαίπωροι; Και ποιος και πώς μπορεί να μας σώσει; Και όταν, όπως ομολογούν, και ο Άγιος Παύλος και ο Άγιος Ανδρέας ήταν άρρωστοι βαριά από την ίδια νόσο της ακρασίας, όπως και τόσοι άλλοι άνθρωποι με τις ίδιες αμαρτίες πού έγιναν άγιοι και τους ευλαβούμαστε και τιμητικά τους προσκυνούμε, ποιος τους έσωσε; Η απάντηση είναι μια και μόνη: Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο οποίος μας είπε: «Άνευ εμού, ου δύνασθε ποιείν ουδέν». Και ο Παύλος προσθέτει: «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ».

Ο Χριστός μας άφησε στη γη τη στρατευομένη Εκκλησία Του. Όπως ο στρατός της πατρίδας κάνει κατά καιρούς στρατιωτικές ασκήσεις για να ενδυναμώνει και να κρατεί σε πολεμική ετοιμότητα τους στρατιώτες, ώστε να αντιμετωπίζουν νικηφόρα τον εχθρό της πατρίδας, έτσι και η Εκκλησία του Χριστού κάνει τις δικές της ασκήσεις και μας γυμνάζει, ώστε να καταστούμε ισχυροί κατά των ποικίλων εχθρών, εξωτερικών και εσωτερικών, που τόσο καθοριστικά μας επιβάλλονται με την ολέθρια ακρασία, όπως παραστατικά μας

το λέει κάποιος στιχουργός σε σχετικό ποίημά του: «Η ηδονή που 'ναι δώρον Θείου, κάνει τον άνθρωπο Θεό. Φέρνει και ψυχιατρείον και τάφο και Κορδαλλό.»

Αλήθεια! πώς φτάνουν μορφωμένοι άνθρωποι –γνωστοί μας και άγνωστοι, κοντινοί και μακρινοί- σε σημείο να ευτελίζουν τον εαυτό τους αμετανόητοι· να εγκληματούν παντοιοτρόπως και να γεμίζουν ψυχιατρεία, φυλακές και νεκροταφεία. Και ας μή θεωρηθούν υπερβολές όλα αυτά. Άλλωστε, η ωμή πραγματικότητα βοά και με τη δική της φωνή και μέσα από τα λεγόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης με ανατριχιαστικές εικόνες. Λοιπόν, αγαπητοί μας, η νηστεία δεν είναι παρά άσκηση της στρατευομένης Εκκλησίας για τους στρατιώτες που είμαστε όλοι εμείς τα μέλη της, ώστε καθώς έχουμε στο εσωτερικό μας τον «έτερον νόμον αντιστρατευόμενον τω νόμω του νοός μας» να αυξήσουμε τις δυνάμεις μας με την εγκράτεια. Γιατί ο άνθρωπος, αποκτηνώνεται, υποκύπτοντας στον νόμο του σώματος, που στερείται λογικής και λειτουργεί όπως ακριβώς στα τετράποδα άλογα ζώα, τα οποία συνουσιάζονται αδιακρίτως και ασυγκράτητα με τα παιδιά τους, χωρίς όμως καμία ανασταλτική συναίσθηση. Και δυστυχώς, διαμορφώνεται τόσο υποκριτικά αυτός ο νόμος, παίρνοντας τη μορφή άτεγκτου φυσικού νόμου και παραπλανώντας πλήθος ανθρώπων ακόμα και μέρος του επιστημονικού κόσμου, ώστε να φτάνει στο σημείο, όχι μόνο να δέχεται ως κανονικά και φυσιολογικά βιώματα τα φαινόμενα αυτά, αλλά και να τα νομοθετεί.

Αγαπητοί μας, από όσα σημειώσαμε νομίζουμε ότι έγινε αντιληπτή η έννοια της ακρασίας και αποδόθηκε το πραγματικό νόημα της νηστείας, την οποία βιώσαμε στο βαθμό που κατόρθωσε ο καθένας, με τη Χάρη του Θεού, κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Έτσι, μαζί με τη χαρά αυτής της νίκης κατά του κακού εαυτού μας, ας βιώσουμε με εσωτερική λαμπρότητα και τη χαρά της νίκης του Αναστάντος Κυρίου κατά της αμαρτίας, του θανάτου, και του Διαβόλου και κατά το επί θύραις φετινό Άγιο Πάσχα, το οποίο με ολοκάρδια και ειλικρινή αισθήματα πατρικής αγάπης σας ευχόμαστε να το απολαύσετε προσωπικά και οικογενειακά, με τη βαθύτερη δυνατή εσωτερική αγαλλίαση.-

Με πατρική εν Κυρίω αγάπη,

Διατελούμε

οι εν Χριστώ πατέρες του Ιερού Ναού μας.